

Dünyanın şu anda içinde bulunduğu kontrolden çıkmış halini söyleme gereği duymuyorum. Çünkü bunu az bir vicdan ve akıl sahipleri çok iyi biliyor. Hem saymaya başlasak hangi birini sayacağız ki. Kan, göz yaşı, zulüm, ihanet yalan...Dünyanın bu halde olmasının sebebini de çok iyi biliyoruz. Sebebi güç dengesinin tek bir medeniyetin kontrolü altına girmesidir. Soğuk savaşın sona ermesiyle tek güç haline gelen batı özellikle de Amerika dünyayı kovboy filmlerindeki vahşi batı anlayışıyla yönetmek istemesidir. Haklının değil, hızlı silah çekip düelloyu kazanan kişinin haklı olduğunu savunan bir medeniyet anlayışının dünyamızı getirdiği nokta malum ortada. Kasabanın şerifinin maaşını kasabanın zenginin verdiği bir kasabada tek güç adalet değil, zengin kişidir. Her şey zengin kişinin insafına kalmıştır. Zengin, zenginliğine zenginlik katmak için her türlü kirli işleri çevirir, ama o yine de salon beyefendisidir. Tıpkı bugünkü Amerika ve Batılıların yaptığı gibi.

Dünya bambaşka bir noktaya gidiyor. Maddi ve manevi her şeyini tüketip kendi kendini yok ediyor. Gelişmiş batılı ülkeler bu tükenmişlikten en az etkilenen medeniyet. Onlar maddi dünyayı kendi lehlerine tüketirken zevk ve sefa içerisinde yaşam sürüyorlar. Onlarda huzursuzluk ve mutsuzluk hâkimken bizde cinnet hali hâkim.

Bu cinnet halinin sebebi ne, sorumluluğu kimde? Bu coğrafya da yaşanlara göre bu durumun sorumlusu tek dişi kalmış canavar Batı. Buna bende katılıyorum. Onlar kendi emellerini gerçekleştirmek için her türlü vahşiliği kalleşliği bir plan ve program dâhilinde bu coğrafyada hayata geçirdiler. Karşımızdaki medeniyet biz batılı olmayanlar için, alçak, gaddar, zalim, ikiyüzlü, bunların hepsi doğru çünkü bize hep bu yönleriyle geldiler.

Bütün bu hain saldırılar bizde nasıl bir ruh hali meydana getirdi. Önce bunun farkına varmalıyız. Öfke, çaresizlik, eziklik. Son 300 yıldır sürekli özellikle batı medeniyetine karşı yeniliyoruz. Siyasi, sosyolojik, bilimsel, ekonomik ve özellikle de askeri alanlarda hep yeniliyoruz. Cesaretimizi kaybettik. Bir şeyleri değiştirmenin de mücadelesini de vermiyoruz artık. Başarısız olacağımızı peşinen kabullendik. Bir şeyleri değiştirmek için yola çıktığımız her defasında bir

hayal kırıklığı ile karşılaştığımızdan yeni hayal kırıklıkları yaşamak istemiyoruz. Doğu dünyası daha çok mazi de yaşar. Hep geçmişine atıfta bulunur. Çünkü içinde bulunduğumuz dünyada övünülecek hiçbir şeyimiz yok. Yok olup gitmemek için bir şeylere tutunmak lazımdı o da mazimizdi. Belki bu ilk başlarda işimize yarıyordu ama başarısızlık yüzyıllardır tekrarlandıkça umutsuzluk ve çaresizlik ruh halimiz olmaya başladı.

Eziklik ruhumuza işledi. Bir futbol maçında bir Avrupa takımını yenmişsek dünyalar bizim oluyor. O maç sıradan bir maç olmaktan çıkıyor. Adeta yüzyılın hesabını görmüş oluyoruz. Ezilmişlik ve batıya karşı duyulan öfke içe yönelmiş halde. Artık o haldeyiz ki birbirimizi boğazlamayı bırakın kendi öz evlatlarımızı dahi gözümüzü kırpmadan öldürüyoruz.

Bu ezilmişlik ve yenilmişlik ruh hali artık kendimize döndü. Biz artık kendimizin kurdu olduk. En tehlikeli olanı da bu. Kendinden, kendi varlığından, başkasına zarar vermek adına vazgeçmek, intihar bombacısı olmak gibi, vahşi bir ruh halinden bahsediyorum. İşte bizi medeniyet dışına iten en önemli neden bu. Çaresizlik ve kendi varlığını ortadan kaldırma.

Bu gün İslam medeniyeti için yapılması gereken en önemli husus Müslümanları içinde buldukları bu ruh halinden kurtarmaktır. Kolay mı? Kesinlikle hayır. Her gün gözlerinin önünde akıl almaz zulüm ve vahşete şahit olan bir bireyden sağlıklı bir ruh hali beklemek fazla iyimserlik olur. Bu mücadele uzun yıllara dayalı olmalı bugünden yarına çözülecek bir mesele değil. Ama bir an önce bir yerlerden başlamalı.

Bu gün İslam dünyası lider sorunu yaşıyor. Halkın kendini onda görebileceği onunla

özdeşleşebileceği bir lidere ihtiyacı var. Toplumlara güçlü liderler yön verirler. Kitleleri peşinden koşturacak, onlara kaybettikleri özgüveni sağlayacak gerçek milli ve manevi liderlere ihtiyaç var. Batı bunu çok iyi bildiği içinde hep liderleri kendilerine uşak yaptı.

Bir şeyler değiştirmek için peşinden gittiğimiz kişilerde ya hayalperest çıktı ya da başkalarının özellikle de batı ve İsrailin uşağı çıktı. Gerçekten bir şeyler yapmak isteyenlerde Erbakan hoca gibiler itibarsızlaştırıldılar. Her ne kadar uşak tipli liderlerden çok çektikse de gerçek milli liderlere sahip çıkmak lazımdır. Eğer Mevlana, Yunus Emre, Taptuk Emre olmasaydı Anadolu, Moğol zulmünün ağır yükünden nasıl kurtulurdu.

Bu karmaşadan çıkmanın tek yolu birbirimize sarılmaktan ve kardeş olduğumuzu hatırlamaktan geçer. Artık güzel şeyler söylenmeli, hayata olumlu yönlerden bakmalıyız. Nefret dilini değil, sevgi dilini kullanmalıyız. Öfke, kin, nefret, intikam, ezmek, yok etmek, gibi insani ve insanlığı bitiren zehirden kurtulmalıyız. Bu din selam dinidir. Bizim gücümüz hak, adalet, merhamet ve sevgiden gelir. Ama aynı zamanda basiretli olmalıyız. Müslüman aynı delikten ikince defa sokulmaz.

Biz kendimize değer vermiyoruz. Bizim yeniden bir medeniyet kuracaksa ki buna mecburuz. Önce bireylere kendilerinin önemli oldukları hissedirilmelidir. Sinmiş, pısrık tipler hayatta olumlu anlamda hiçbir ilerleme gerçekleştiremezler. Korkak insanlardan büyük işler bekleyemeyiz. Üretmezler, risk alamazlar, kendi dar dünyalarında yaşar giderler. Bilge Kral Aliye İzzetbegovic'in dediği gibi: "İslam korkakların değil, cesur ve atılgan Müslümanların omuzlarında yükselecektir."

Öncelikli olarak biz Müslümanların fakir edebiyatını bir kenara bırakması lazım. Ezilmişliği ve kendimizi hor ve hakir görmeyi bırakmalıyız. Eskide yaşamayı bırakmalıyız. Evet, mazimiz parlak geçmişimizle övünmeliyiz. Bir yerde bu zorunluluktuk; ama geçti gitti. Önümüze bakmalıyız. Yeni şeyler üretmeliyiz. Mevlana'nın dediği gibi: "Dün dün de kaldı can cazım, şimdi yeni şeyler söylemek lazım."

İnsan psikolojik bir varlıktır. Medeniyetler bireylerden meydana geldiğinden bir medeniyet diğer medeniyete psikolojik olarak üstünlük sağladığında hâkimiyetini kabul ettirmiş olur. Psikoloji üstünlük her anlamda başarı elde edilince olur. Girdiği her mücadeleden kaybederek çıkan, eninde sonunda özgüvenini kaybeder ve karşı tarafın üstünlüğünü kabullenir. Batı medeniyetine karşı askeri, siyasi, ekonomik ve bilimsel üstünlük sağlamadan psikolojik üstünlük sağlayamazsınız. Gireceği bir savaştan yenik ayrılacağını bilenler düşmanına ne derece kafa tutabilir. Ya da karşı taraf seni ne dereceye kadar dikkate alır.

Onlarla aynı seviyeye gelmeden yüzleşmeye kalkışmayalım diyeceğim ama olmuyor. Bizim zamanımız yok. Bir an önce siyasi, teknolojik, bilimsel, ekonomik, askeri alt yapıyla medeniyetler arası mücadeleye hazır olalım. Biliyorum bu çok kolay değil. Bizi bize bırakmayacaklar batılı güçler. Çok bedel ödeyeceğiz. Olsun. Bedel ödemedi büyük medeniyetler kurulmaz. Azmi bırakmayacağız. İnanın tek sorun zihnen güçlü, kendine güvenen bireylerin olmamasıdır. Bize düşen ezilmiş ve pısrık, korkak ruh halinden sıyrılıp kendine güvenen, ne yaptığını bilen nesiller yetiştirmektir.